

ΣΗΜΕΡΑ συμπληρώνονται 63 χρόνια από τη λήξη του Εμφυλίου Πολέμου. Οι μεγάλης κλίμακας πολεμικές επιχειρήσεις ολοκληρώθηκαν στις 30 Αυγούστου 1949 με την κατάληψη του Γράμμου. Ο Εμφύλιος ήταν η χειρότερη μορφή σύγκρουσης που γνώρισε ποτέ το ανθρώπινο γένος. Τούτη η λιανή Πατρίδα μας που μόνη είχε ορθωθεί απέναντι στο ρεσάλτο του διπλού φασισμού και είχε δώσει την πρώτη νίκη και ελπίδα στο συμμαχικό αγώνα, τούτη η Πατρίδα που είχε μαρτυρήσει, ματώσει, ρημαχτεί, αποσκελετωθεί, αλλά και αντισταθεί όσο καμιά άλλη στην τριπλή Κατοχή, βρέθηκε να πολεμάει τον εαυτό της, διχασμένη, κομματισμένη, να βυθίζεται σε καινούργια αίματα και καινούργιους αφανισμούς, μα από τα δικά της τώρα χέρια, από τα δικά της «Αναστήματα».

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ στάθηκε για τη Ρωμοσύνη το λιθάρι το πιο ασήκωτο, που βύθισε στα Τάρταρα φταίχτες και άφταιγους αντάμα. Αρχή στην πάσα συμφορά είχε γίνει τον τελευταίο καιρό της Κατοχής, όπου «Αριστεροί» και «Δεξιοί» αλληλομάχονταν στους δρόμους της Αθήνας, για να φουντώσει το κακό στην παραφροσύνη του Δεκέμβρη του 1944 και να αποκορυφωθεί στην παραφροσύνη του Εμφυλίου. Η πλίθια τυραννία της Μεταξικής Δικτατορίας, το θαύμα και το σελάγισμα του πολέμου του 1940, οι πόνοι και το έρεβος της Κατοχής, το άλλο θαύμα της Αντίστασης, όλα σαρώνονταν και βυθίζονταν στη φρίκη της Αδερφοσφαγής. Η Πατρίδα μας που το 1940 είχε ορθωθεί σε Παγκόσμιο Σύμβολο του Αγώνα για την Ελευθερία, γινόταν πάλι «παλιόσθα των Εθνών» και οικτιρμός της Οικουμένης. Και το ανάθεμα ποιος βραίνει;

ΟΠΩΣ και αν ονομάστηκε από τις δυο πλευρές εκείνη η σύρραξη – «ηρωική» ή «προδο-

απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

63 Χρόνια μετά τον Εμφύλιο

τική», «εθνική» ή «ξενοκίνητη», «δημοκρατική» ή «φασιστική» – μια είναι η αλήθεια, ότι ήταν πόλεμος Ελλήνων με Έλληνες, πόλεμος ανθρώπων που είχαν θηλάσει το ίδιο γάλα, μιλούσαν την ίδια γλώσσα, είχαν γεννηθεί στον ίδιο τόπο, στο ίδιο χωριό, ίσως στην ίδια γειτονιά και τώρα μάνιαζαν και αφρομανούσαν να αφανίσει ο ένας τον άλλον. Τα άτομα, τα γνώριμα πρόσωπα είχαν εξαφανιστεί, έμεναν μόνο οι αφιονισμένες «παρατάξεις». Ιδεολογίες αντιθετικές, κίνητρα, «ξένοι δάχτυλοι» όλα αυτά ναι. Αλλά το αποτρόπαιο «μέγα» ήταν εκείνο το κατασπάραγμα, το ξεσάρκωμα μιας χώρας και ενός λαού με τα ίδια του τα νύχια,

ο κατατρεγμός και το μίσος, ο οίστρος φόνου και εξολοθερωμένου Αδερφού από Αδερφό. Και πλήθαιναν ολοένα η ερήμωση, η ορφάνια, οι χαμοί, οι τάφοι όχι τάφοι τρανοί πια, όπως του Πολέμου και της Κατοχής, αλλά τάφοι φαρμακωμένοι, σκαμμένοι από λεπίδι Αδερφικό.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ σχημάτιζαν ρυάκια στο ρυτιδωμένο πρόσωπο του συμπαθέστατου συμπατριώτη μας, όταν οι μνήμες από τον Εμφύλιο σαν πύρινες φλόγες ξαναζωντάνεψαν στη μνήμη του και στην καρδιά του. Ναι τώρα θυμάμαι μου έλεγε σαν να ήταν χθες, πόσοι φίλοι, που είχαμε συζητήσει και συναγωνιστεί στην Κατοχή, αιχμαλωτίζονταν σαν αγρίμια, δικάζονταν

σαν κακούργοι, κατατρέχονταν σαν ληστές, εξορίζονταν σαν λεπροί. Και δεν ήταν λιγότερη η λύπη για εκείνους σαν Εμένα που έπαιρναν το δρόμο της ξενιτιάς και χάνονταν για χρόνια και χρόνια, ως την ώρα του μισεμού. Μιλώ για ανθρώπους, που τους είχα γνωρίσει με την πιο αλθευτη γνωριμιά, τη γνωριμιά μέσα στον κοινό πόνο, τις κοινές ελπίδες, τις κοινές προσπάθειες. Ανθρώπους που ήξερα την ανιδιοτέλειά τους, την παλληκαριά τους και το «δόσιμο χωρίς μισθό». Ανθρώπους που δεν είχαν διστάσει να στήσουν τα νειάτα τους απέναντι σε ξένες κόννες για τη Λευτεριά της Πατρίδας μας και τώρα βρίσκονταν απέναντι σε ελεύθερες κόννες ελληνικές.

ΑΛΗΘΕΙΑ, ποιος πόλεμος, ποια σκλαβιά, ποιος λοιμός, είναι πιο φρικιαστικό από αυτόν τον αλληλοσπαραγμό; Προσωπικά δεν θα κρίνω ιστορικά και πολιτικά τον Εμφύλιο γιατί δεν τον έζησα, ούτε θα μιλήσω για κίνητρα και «κινήτρες», Έλληνες και ξένους, ούτε θα πω για ευθύνες τούτων και εκείνων. Γιατί ο χώρος είναι πολύ λίγος και επειδή η γράφουσα δεν έχει ζήσει τα γεγονότα και δεν γίνεται να είναι όσο θα ήθελε αληθινή. Αναλογίζομαι μόνο τα θύματα, τους ανθρώπους και την Πατρίδα όλη, την καταματωμένη ψυχή ενός Λαού και ενός Αγαπημένου τόπου που μέσα στους αιώνες έχει δείξει πόσο Πολλά και Μεγάλα μπορεί να πράξει και να πλάσει και πόσο Γρήγορα και Αλόγιστα μπορεί να τα Αφανίζει...

ΑΛΗΘΕΙΑ σε τι παραπέμπει ο Εμφύλιος την Ομογένεια της Αυστραλίας σε μια ζοφερή στιγμή που ο Ελληνικός Λαός ζει κάτω από ένα ιδιότυπο Καθεστώς Ξένης Κατοχής και η οικονομική ζωή της Πατρίδας μας μπορεί να παρομοιαστεί με ένα ατέλειωτο ταξίδι μέσα στο «τούνελ της πιό άγριας λιτότητας»;

Giorgio's is located in the heart of Belmore with plenty of parking, personal friendly service, relaxed and happy mood, and most importantly its delicious home-style recipes.

Giorgio's
cafe • bar
family environment

104 Kingsgrove Road, Belmore • Ph.: 9718 8555

Giorgio's will cater for birthdays, corporate functions, christenings and your next event.